

Glasnik sv. Josipa

list o katoličkom životu hrvatskoga naroda

God. 71. svibanj 1943.

Glasnik sv. Josipa
Izlazi svaki mjesec u Zagrebu
Ciena mu je za godinu 1943.: Za Nezavisnu Državu Hrvatsku Kn 30.—; za Istru Kn 50.—, za inozemstvo Kn 50.—, za Ameriku Kn 50.—.
Naručbe, predplata i reklamacije šalju se na: Upravu »Glasnika sv. Josipa«, Zagreb, Frankopanska ulica br. 17 (Samostan ss. Milosrdnica).
Broj čekovnog računa 34.582.

DAROVI:

Darovali su za fond i proširenje »Glasnika sv. Josipa« Po 500 Kn: P. Gjumber, Čakovec; L. Zoja, Šarengrad; St. Ledić, Sarajevo na mjesto vienca sestre i šogorice; N. N. Zagorska Sela 400 Kn. **Po 300 Kn:** J. Zavila, Sarajevo; M. B. Radovanović, Zadubravlje; I. Šamekić, Prkovci. **Po 200 Kn:** Preč. g. S. Bičanić, Zagreb; K. Šimić, Komletinci; V. Sabljak, Otočac; Z. Zadrović, Poznanovec; D. Badurina, Lun; K. Grbanović, Lipovac. N. N. Požega 197 Kn. D Dolobovsky, Sarajevo; J. Ried, Dubica 150 Kn. Sestre Milosrdnice, Sarajevo 150 Kn. **Po 100 Kn:** J. Ćurić, Travnik, M. Očevčić, Privlaka; A. Franković, D. Miholjac; J. Grus, D. Miholjac; M. Lončarević, Županja; S. Benčević, Nuštar; Š. Bakija Makarska; M. Medić, Osiek; S. Handžević, Banja Luka; Blažetić, Nova Gradiška; K. Novosel, Vel. Bukovec; V. Vrkljan, Sarajevo; C. Bohak, Šljivoševci; ;M. Peranić, Sv. Juraj; Z. Šufflay, Zagreb; M. Nedeljković, Prkovci; Z. Madjer, Zagreb;; Sestre Milosrdnice, Merkur; Š. Humski, Zagreb; A. Mijeković, Retkovci; E. Božić, Slakovci; N. N. Banova Jaruga; L. Štrohar, Zagreb; J. Kinert, Zagreb; ;M. Balbavski, D. Novoselo; N. N. Brčko; J. Đurošević, Zagreb 120 Kn. **Po 50 Kn:** J. Pavelić, Zagreb; A. Neidhard, Zagreb; M. Markus, Virovitica; ;J. Pekarž, St. Pazova; N. N. Zagreb; D. P., Zagreb; K. I. Čopčić, Privlaka; P. Lasća, Botinec; A. Abramović, Podr. Sesvete; A. Filaković, Podr. Podgajci; M. Vričečki, Dubica; A. Radanović, Zagreb; M. Kočešnik, Psarjevo; A. Rabadžija, Bos. Kostajnica; M. Leščan, Zagreb 40 Kn. **Po 40 Kn:** M. Kramar, Pavlovec; M. M. Košinci; A. Kovačević, Žepče; J. Gratto, Zagreb. **Po 30 Kn:** J. Madžo, Mostar; T. Vujanović, Kešinci; A. Sokolović, Zagreb; A. Novoselec, Kunletinci; A. Čurkar, Biškupec. **Po 25 Kn:** B. Sirk, Zagreb; Lj. Pokos, Toplički Leskovac; K. Petrović, Krapina; F. Popović, Zagreb. **Po 20 Kn:** T. Vida, Uljanik; A. Međumurac, Zdenčac; Š. Crnić, Zenica; A. Baturić, Sinj; J. Franješević, St. Gradiška; Obitelj Črep, Zagreb; L. Halar, Generalski Stol; Lj. Ladić, Vrbovsko; I. Nađ, Otok; T. Heniz, Sibinj; G. Bjelovar; Ter. Štajner, Bjelovar; J. David, Bjelovar; M. Bohac, Bjelovar; K. Tkalac, Bjelovar; A. P. Zagreb; M. Mličević, Sl. Brod. **Po 15 Kn:** B. Sabolović, Rieka; A. Grünwald, Zagreb; A. Kovačić, Zagreb; M. Borkonović, Bol. **Po 10 Kn:** I. Madjar, Bizovac; M. Vidmar, Fužine; F. Andračić, Sv. Đurađ; A. Fabijanić, Jastrebarsko; Sedamnaest predplatnika u Bjelovaru po 10 Kn.

Za crkvu sv. Josipa na Trešnjevki: C. N., Zagreb 1000 Kn; A. Faber, Zagreb 300 Kn; Z. Tušek, Varaždin 250 Kn. A. Illich, Ivankovo 150 Kn. **Po 100 Kn:** A. Vinković, Ivankovo; P. Čibotar, Divjake; Sestre Milosrdnice, Makarska. **Po 50 Kn:** K. Vladilo, Supetar; A. S., Zagreb; D. T., Zagreb; F. Vučić, Zagreb 20 Kn. B. Sertić, Senj; 5 Kn.

Za kruh sv. Ante: M. Mataković, Podr. Moslavina 20 Kn. **Po 100 Kn:** A. Petrović i P. Petrović, Podr. Podgajci; M. Kajba, Zagreb 10 Kn.

Za Dom biskupa Langa: S. Kušević, Požega 200 Kn; S. Janković, Požega 50 Kn.

Za crkvu Bl. Nikole Tavilića: B. Vranić, Virje 200 Kn; M. Jahn, Zemun 100 Kn; K. Vladilo, Supetar 50 Kn.

Za razne svrhe: C. N., Zagreb za dom sv. Terezije 100 Kn; N. N., Zagreb za bogoslova 100 Kn.

GLASNIK SV. JOSIPA

LIST O KATOLIČKOM ŽIVOTU HRVATSKOGA NARODA

GODINA 71. **SVIBANJ** **BROJ 5.**

MARIJINA PORUKA IZ FATIME

Odkako je sv. Otac Pijo XII. u subotu, zadnji dan mjeseca listopada 1942., u predvečerje Sviju Svetih, posvetio sv. Crkvu i čitav sviet bezgrješnom Srdcu Marijinu, mnogo se govori i piše o Majci Božjoj, o čudotvornoj Gospi Fatimskoj. Baš toga dana su se u Portugalu svršavale svetčanosti proslave Gospe Fatimske, koje su se u cieloj zemlji držale o dvadeset i petoj godišnjici ukazanja Njezina u Irijskoj kotlini.

Toga je dana sv. Otac u 7 sati navečer preko krugovala govorio kardinalu lisabonskome, svim biskupima Portugalske i svim vjernicima Portugala.

Eto, o čemu se radi:

Fatima, malo seoce, mala župa u portugalskim brdima, prije dvadeset i pet godina bila je posve nepoznata. Danas govori o njoj cieli sviet, jer je postala novi Lurd. U toj župi živjele su prije dvadeset i pet godina dvie čestite obitelji. Jedna je bila obitelj Ante dos Santosa i žene mu Marije Ruže Marto. Ovi su roditelji imali šestero djece. Najmlađemu djetetu dadoše ime Lucija, a rodilo se to diete 22. ožujka 1907.

Drugoj je obitelji bio otac Manuel Petar Marto, a žena mu Olimpija, sestra Ante dos Santosa. Manuel Marto imao je devetero djece. Najmlađa su mu djeca bila Franjo, koji se rodio 11. lipnja 1908., i Jacinta, koja se rodila 11. ožujka 1910.

Slika na naslovnoj stranici je kopija freske Ivana von Schrandolpha iz katedrale u Speyeru (Njemačka).

Ovo troje pastirčadi provodilo je svoje dane nedužno i nevino. Daleko od velikoga svieta, ne poznavajući zlobe svieta i grieha, priprosta su ova dječica zamjenjivala djetinje svoje igre pjesmom i molitvom. Najdraža im je molitva bila sv. krunica. Molitva sv. krunice bila je u cielom onom kraju vrlo omiljela molitva. No naši mališi znali su svetu krunicu moliti na svoj način. Uzeli bi krunicu u ruke, prekrižili se, a onda bi jedan rekao na prvom zrnu samo rieči »Zdravo Marijo«, a drugi bi odgovorili na drugom zrnu opet samo »Zdravo Marijo«, i tako redom do velikoga zrna, na kojem su svi zajedno izgovorili »Otče naš«. Tako su se molili do kraja, onda se opet liepo prekrižili, i molitva sv. Krunice bila je svršena.

Bilo je to ljeti godine 1915. Djeca su bila na jednom brdašcu, kad ugledaše dolje iznad maslina čudan oblak. Bio je bjelji od sniega, a kao da je sličan čovjeku. Taj se oblak pojavio opet iza nekoliko dana. Djeca nisu znala, što je to.

Dođe proljeće 1916. Naši pastiri bili su opet kod ovaca. Poče najednom padati kiša, a oni se zaklone u jednu obližnju spilju. U spilji su objedovali, izmolili sv. krunicu, a i poigrali se.

Najednom dune silan vjetar. Djeca se uplaše, provire iz spilje, a uto opaze dolje iznad maslinika sjajan oblak, kao ono prošle godine. Oblak dolazi sve bliže. Najednom opaze, kako se oblak pretvorio u krasnoga mladića od četrnaest, petnaest godina. Kad je mladić došao do njih, reče im:

»Ne plašite se. Ja sam anđeo mira. Molite sa mnom.«

Na to anđeo klekne na zemlju, prigne čelo sasvim do zemlje i ponovi tri puta:

»Moj Bože! Ja vjerujem, klanjam se, ufam se i ljubim Te! Molim oproštenje za one, koji ne vjeruju, ne klanjaju se, ne ufaju se i ne ljube Te.«

Sad se anđeo dignuo i rekao djeci:

»Molite tako. Presveta Srdca Isusa i Marije ganut će se na glas vaših molitava.«

Anđela je nestalo, ali rieči njegove usjekle su se u pamet dječice, pa su se rado molila, kako im je anđeo rekao.

Anđeo se javio djeci više puta i uviek ih bodrio, neka mole, neka prikazuju Svevišnjemu molitve i žrtve. »U čemu god možete, prikazujte kao naknadu za tolike griehe, kojima grješnici vrieđaju Boga, prikazujte ih kao prošnju za njihovo obraćenje... Osobito primajte i podnosite veselo trpljenja, koja će vam Gospodin poslati.«

Ovu je djecu nebeska Gospa odabrala, da se njima ukaže i da preko njih poruči svietu, što mu je za spasenje: da se ostavi kletve i psovke, što toliko vrieđa Boga, da ljudi što više mole sv. krunicu, da prikazuju Bogu žrtve za obraćenje grješnika.

Kako je to bilo, kako se presveta Gospa djeci ukazala, što im je govorila — o svemu tomu, dadne li Bog, pisat će naš Glasnik u sliedećem broju.

KRALJICA HRVATA

Ovim imenom mi Hrvati katolici rado nazivamo i pozdravljamo presvetu Majku Božju. I malo imade pitanja iz hrvatskog katoličkog života, koja bi nas toliko zanimala, koliko nas zanima pitanje o tome našem Gospinu nazivu i zazivu.

Mnogo smo se trudili i nastojali, da to pitanje objasnimo pisanim poviestnim spomenicima, no uspjeli smo dosada uhvatiti tek nekoliko podataka iz hrvatske starine, pa ih ovdje donosimo.

1. M i s a o o p r e s v e t o j G o s p i k a o v l a d a r i c i i g o s p o d a r i c i H r v a t a i H r v a t s k e nalazimo iznesenu polovicom 18. vieka kod staroga hrvatskoga pavlina Hilariona Gasparotti. On je napisao četiri velike knjige životopisa svetaca Božjih pod naslovom: »Cvet sveteh«. Prva je knjiga štampana u Štajerskom Gradcu godine 1752. i posvećena Majci Božjoj Bistričkoj. U naslovu svoje posvete naziva on Majku Božju: »N a j s v e t e š a, n a j m o g u ć n e š a i n e o b l a d a n a n e b a i z e m l j e c e s a r i c a, p r e s v e t l a a n g e l s k a k r a l j i c a, v s e g a h o r v a t s k o g a g o s p a o r s a g a, g r e š n i k o v z a v e t n i c a, n e v o l j n e h p o m o ć n i c a, p r e č i s t a D e v i c a M a r i a, n a B i s t r i c i m i l o š ć e i z k a z a j u ć a.«

U samoj pak posveti svojoj na početku opet ponavlja uz male izmjene gornje nazive veleći za presvetu Gospu, da je »v s e g a h o r v a t s k o g a o r s a g a h e r c e ž i c a«.

Nazive, što ih Gasparotti daje presvetoj Gospi obzirom na Hrvatsku, rekli bismo današnjim našim govorom: »S v e h r v a t s k e z e m l j e g o s p o d a r i c a i v l a d a r i c a.«

2. Samu rieč: k r a l j i c a, kako vidite, Gasparotti za Majku Božju ne upotrebljava, kad spominje Hrvatsku. Naziv: K r a l j i c a H r v a t s k e za presvetu Gospu našli smo dosada samo jedanput u starim knjigama, i to zajedno s kraljevinom Ugarskom.

Godine 1702. zapisao je rektor t. z. hrvatskoga zavoda u Bolonji, zagrebački kanonik Juraj Patačić, u rukopisnoj spomenici toga zavoda među ostalim sve, što je popravio u kući i u vrtu. Veli, da bi rad bio dao popraviti i sliku Blažene Djevice, što se nalazi pod boltom, no da nije mogao. I onda dodaje, da bi pod njom dao napisati: »J a k a k r a l j i c e U g a r s k e i H r v a t s k e, m o ć n o m d e s n i c o m o b a d v a k r a l j e v s t v a š t i t i, j e r b o s u t v o j a«.

Od ovoga istoga kanonika Patačića možemo ovdje dodati još nešto. On je godine 1699. izdao u Bolonji latinskim jezikom djelce: »Slava bolonjskoga zavoda« i tude na jednome mjestu naziva svetu Majku Božju »b l a g o m v l a d a r i c o m h r v a t s k i h k r a j e v a«.

Ovo je evo sve, što smo dosad u stanju da vam iz hrvatske starine kažemo u vezi s dragim našim nazivom, kojim nazivamo Blaženu Djevicu Mariju kraljicom Hrvata.

KRALJICI MIRA

Majko! Nosimo Ti prvo cvieće
s krvavih polja i vrtova,
nosimo Ti srca naša
puna suza i bolova...

Razasuti pred Tvojim oltarom
šapćemo, uzdišemo, i molimo
za one u boju, za mir i za domovinu,
koju tako volimo.

Čuj, kako cvile po bojnim poljima
ranjena naša braća,
i malena djeca što traže kruha,
a otac se više ne vraća.

Čuj, kako plače majka za sinom,
pogrbljena sva je i sieda;
da Tebe nema, nebeska Majko,
satrla bi je bieda.

Ti čuješ, Majko, i sve to vidiš...
pa s nama plačeš i moliš!
Ako smo i grješni, Tvoja smo djeca,
zar ne, Majko, da nas voliš?!

J. K. Požega

SLIKA S BRADOM

Čudan naslov! A ipak, stvar je veoma ozbiljna, jer ta je slika s bradom spasila jednu obitelj.

Tipografska jedna radnica, vrlo je dobra majka i kućanica. Suprug joj je stolar, a imadu četvero djece. Na sve prispieva. I na posao, i da djecu priskrbi, i da supruga stavi u red, i još k tome dospije svako jutro u crkvu. U radionici je bila rado viđena, od svih poštivana

Najednoć se sve to kao vjetrom srušilo. Došla bolest, pa smrt jednog, pa drugog, pa posljednjeg djeteta. Sve njezine devetnice, sv. Mise, pokora, post, uzdasi, sve, sve je ostalo kao glas u pustinji. Svaki dan sve gore. Napokon se i suprug odao piću, zapustio radionu, te zapio u jednom danu, što bi ona tjednima zaradila. I postade ravnodušna prema Bogu, Crkvi i vjeri. Njeni, do sada topli uzdasi Isusu i Mariji pretvorili su se u bogumrzke kletve. Ostao sam iznenađen, kad sam je takvu morao gledati i slušati. Nastojao sam, da je kako tako utješim.

Predložio sam joj, neka pokuša iznova sa životom. Neka se polako povrati k crkvi i Bogu. I sine mi u glavu jedna misao. Rekoh joj: »Gospodo, Vi ste duševno na smrt bolestni. Znate li, koji je najbolji zaštitnik umirućih? Sv. Josip. Idite k njemu. Svaki dan malo. Nekoliko minuta samo.« Ali, ona se nije mogla ni na što odlučiti . . . a vrieme je prolazilo.

Jednoga dana išla je na Sajmište po neke sitnice. Tom zgodom upala joj je u oči slika, koja je sva prašna i odrpana bila izložena na prodaju među ostalim starim knjigama, časopisima, novinama i slikama. Za jednu i pô kune kupila je tu sliku. Kod kuće je sliku oprala i ustanovila, da slika nije na papiru već na platnu. Očistila ju je oprezno benzinom i tada se odkrila svetačka mužka glava s divnom bradom. Sliku je uokvirila i izviesila na najljepšem mjestu u sobi, toliko ju je oduševila i veselila.

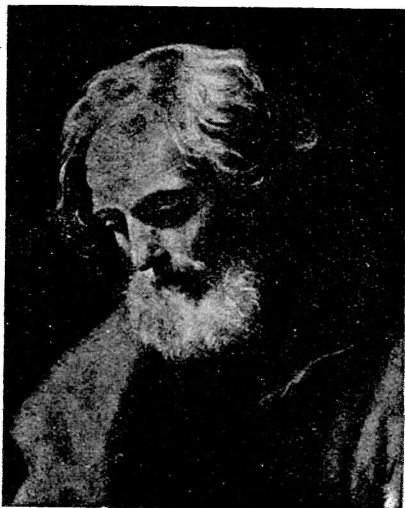
A što je najljepše, ustanovilo se, da je to glava i brada sv. Josipa! Ojađena žena smatrala je to čudesnim iznašašćem, te nije više držala svoj pohod na Sajmište slučajem, već Providnošću Božjom. Od tada se ona, na smrt bolestna, počela obraćati i konačno se posvema predala u ruke sv. Josipa. Zaštitnik umirućih produžio joj život i izliečio duševnu bol. A gle, pa i njen suprug je stolar, i sv. Josip je stolar! Radnja je ponovno počela raditi... Suprug se prihvatio posla, ostavio birtiju i piće, te se priljubio svojoj ženi, patnici, da svojim radom i pažnjom ponovno razpiri kućno ognjište.

Tako je »slika i brada« sv. Josipa spasila jednu obitelj od smrti.

Leo Cvitovac.

ZAŠTITA SV. JOSIPA

(Ove se godine slavi 12. svibnja)

Kad je Sin Božji postao čovjekom,
Iako je kao Bog bio svemoćan,
Htio se kao i drugi ljudski sinovi
Roditi malen i nemoćan.

Gospod je Bog u tajni svoje ljubavi
Jednome od ljudi dao neizmjernu čast:
Nad Sinom je svojim jednom svetom čovjeku
Podielio otčinsku vlast.

Zli ljudi, da ne oskvrnu ljubav Božju,
U zlobi ne ponize Djevicu čistu:
Najčišći od muževa pred ljudskim zakonom
Posta otcem Isusu Kristu.

Kao otac on se za to Diete brinuo,
Svojim Ga radom i mukom hranio,
A kad je bio u pogiblima, on Ga je
Kao otac sa strepnjom branio.

Danas našim putovima i poljima
Ne prolazi Krist u svome ljudskom liku,
Svoje Mistično tielo On je sakrio
U svoje svete Crkve sliku.

Zaštitnik Mističnog tiela, Crkve,
Mističnog Krista, isti je kao i prije;
Kao nekoć Diete Isusa tako i svetu Crkvu
Njegova otčinska ljubav grije.

Rudolf Kadlec

IVANOVA MAJKA

(Prigodom 15. godišnjice Dra Ivana Merza)

Upoznala sam ga godine 1921. u Parizu. Došao je s Dr. Šćetincem u samostan, gdje sam stanovala. Čekala sam ih misleći, da ću ugledati dva obična studenta. Međutim su njihove pojave djelovale tako snažno, te sam već za prvog susreta upoznala, da su to duše duhovno profinjene i kulturno jake.

Nakon nekoliko dana moga boravka u glavnom gradu Francuzke, toliko su me zadužili svojom dobrotom i uslugama, da sam ih kod oproštaja upitala, mogu li se kako odužiti. Dr. Šćetinec stavio mi je na srdce svoju seku, a Dr. Merz preporučio svoju majku. S tom dvojakom obavezom vratila sam se kući.

Tako sam dospjela u dom Dr. Ivana Merza.

Tu sam našla dvie liepe duše: majku i otca Ivana Merza.

Gledajući prosiedu kosu, koja je obavijala otmenu fizionomiju Ivanove majke, pomišljala sam s Poljakom: »Bože mili, što joj mladost ote?« I odgovorila sam s njime: »Vječna miso na me«.

Nije bilo lako izdržati taj posjet. Trebalo je izmaći izvanredno pronicavom oku, koje je prodiralo do u dno istine:

Na razstanku naime, rekao mi je veliki sin, da njegova mama ne smije niti iz mojih rieči, niti iz moga držanja saznati, da je on gladan i slab. A majčino je prvo pitanje glasilo: »Kako izgleda moj sin?«, pitanje, kojega sam se jedinog bojala. Uza sva uvjeravanja, da je njemu dobro i liepo, njezino je uho zamietilo nesigurnost moga glasa, a njezinu oku nije izmakla nelagodnost moga držanja.

To je krhko stvorenje živjelo od velike ljubavi prema svome djetetu. Pripoviedala mi je, kako je nesretna radi nepopravljive slabosti njegove, da sve, što mu šalje, razdieli drugima. »Tako je radio i kad je bio na ratištu, tako radi i sada u Parizu. Pripoviedaju mi to njegovi drugovi. Uviek on nađe u svojoj blizini nekoga, tko je bjedniji i gladniji od njega. Koliko puta sam mu znala reći, da to od njega niti Bog ne traži, jer na taj način slabe njegove sile, a on je ipak dužan da ih čuva. No sve badava. On se na sve moje razlaganje smieši tako blaženo i uvjerljivo, kao da nema baš nikakove krivnje na duši. I zatim me uviek ponovno uvjerava, da će me u buduće slušati. A ipak se i opet kod sljedećega pakovanja pitam: »Hoće li moj Hans išta od svega toga uživati?« Tako mi je bolnim glasom izpripoviedala svoju žalost i brigu. Iskreno i povjerljivo kao da je moja velika zasluga, što sam prije nekoliko dana gledala i slušala njezinog Hansa.

Budući da me je bio zamolio, da više puta mjesto njega pohodim njegovu majku, upitala sam je, hoće li joj to biti pravo. Ona je vrlo radostno

prihvatila moju ponudu, te sam tako bila svjedok, kako radostima, tako i najtežim patnjama te herojske majke.

Vratio se iz Pariza. — Stanovao u domu svojih roditelja.

Majka je bila sviestno ponosna i sretna. No njezino je srdce jasno osjećalo, da taj sin, uza svu nježnu brigu za nju — bolestnu svoju majku — pripada drugima. Patila je, što nije kao drugi. Eto, svršio je izpite — pred njim je život, kariera — a on o svemu tome i ne govori pravo. Na njezina se pitanja, nagovaranja i opet blago smieši, sjedi kraj njezine bolestničke postelje ili naslonjača, u kojemu je bezpomočno godinama sjedila, umiruje ju, neka se strpi — ta on je tek sada stupio u život.

Ipak, osjećala je ona jasno, tamo u susjednoj sobi iza zatvorenih vrata, razvija se jedna nova, njoj neshvatljiva nauka o životu i radu. Vidi ona, da se oko njega kupe, da ga slušaju, pitaju mnogi, i jasno joj je, da je neka neobična snaga u njegovoj ličnosti. On se priklanja svima i vodi sve. Godi joj to — ta majka je — ali sve je to njoj ipak nekako daleko i neshvatljivo: Ta ti se ljudi ne vladaju, ne zabavljaju, ne govore kao drugi. To je novi naraštaj — koji se nje baš ništa ne bi ticao, da tu nije eto u središtu njezin sin, jedinac. O, koliko je prepatila radi te svoje gorke sudbine! Ta on je njezino sve — a to njezino sve ogradili su od nje.

I sin je trpio. Trpio je, što ga ovo toliko ljubljeno biće ne može shvatiti. No bio je toliko obziran i nježan prema majci, da joj o svojim osnovama, svojim idejama nije gotovo nikad govorio. Jedino, ako je blago odbijao prigovore i izljeve velike majčine boli. Želio ju je umiriti, no osjećao je, da mu to ne polazi za rukom.

Tako je to bilo sve do Ivanove smrti.

A onda je u danima največih boli, u danima kalvarijske patnje, kad joj nije bilo dano niti to, da odprati svoje žarko ljubljeno diete na Golgotu smrti, najednom progledala svu širinu i ljepotu njegova obzorja, te se u dubinama svoje boli smirila. Kao da je veliki duh Ivanov tek sada nadvladao silnu, gotovo neobuzdanu ljubav te majke.

Bol je nije skršila, već ju je prekalila i oduhovila. U tim je časovima najteže patnje, kad smo se svi, koji smo je poznavali, bojali katastrofe, u tim se časovima ona junački uzpinjala stazom spoznaje i sjedinjenja s voljom Božjom.

Duboko je žalila, i samo to je žalila, što tako dugo nije shvaćala svoje diete i što mu je svojom sebičnom ljubavlju zadavala toliko boli.

O, kako bi ona njega sada razumjela! A ostala joj je samo težka spoznaja, da je upravo to prekasno. No njezina je duša i to junački podniela. Ta ona mu je sada, eto, tako blizu kao nikada. Ona ga sada dobro, kao nikada, shvaća i vrši sve onako, kako bi on to samo mogao zaželjeti. Sada je spremna na sve, jer nema više žrtve, nakon što je žrtvovala njega.

To su bili naši razgovori i možda najsretniji njezini časovi. Bog, koji je bio sva ljubav Ivanova, obuzeo je sada posve i tu liepu veliku dušu.

Prikovana na postelju boli nije više patila, nije bila nesretna. Njezin je duh težio za visinama, kojima se vinula duša njezinoga Ivana.

Rado je zalazila u razdoblje njegova najranijeg djetinjstva. I onda je pripoviedala živo, kao da to baš sada gleda:

»Išli smo na šetnju. Idemo ulicom, no Hans se nakon moga malog ukora povriеđen iztrgne iz ruke i potrči napried. Ipak se obazire ne ću li ga zvati natrag. Ja to kao da i ne vidim. Na uglu ulice najednom se zaustavi, razširi obje ručice i čeka. Dolazim i upitam ga, što je, a on će: »Evo idu krave, i ja čekam, da Te obranim, ako bi htjele navaliti na Te.«

Pa kako da ne bude sretna majka tako vitežkoga trogodišnjeg sina!

Umrla je 5. lipnja 1935.

Samrtnu joj je svieću držala ista milosrdnica, koja ju je držala i njezinom Ivanu. S. R.

ALELUJA

Na nas jutros novo prosulo se
svietlo,
Veselja nas vječnog zahvatila struja,
Trčimo po stazi kličući ko djeca:
Aleluja, aleluja, aleluja!

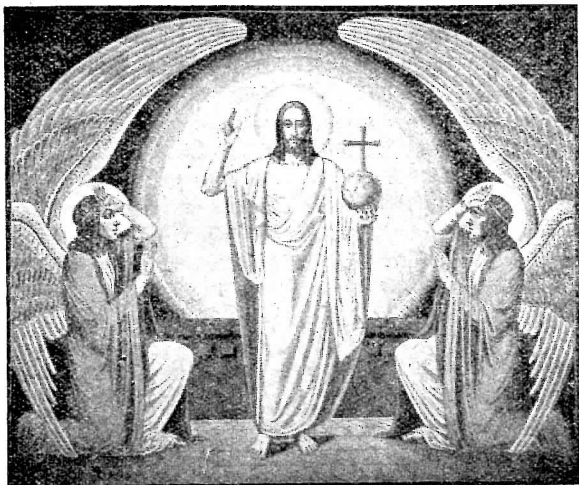
Čini nam se, da smo ko anđeli laki,
Da u nama pjeva tisuću slavuja,
Da blistavu vječnost zahvaćamo
rukom,
Jer vidjesmo jutros Krista, aleluja.

A srdce nam gori ko uzkrsna
svieća,
Utrnut ga ne će kiša ni oluja.
Oprali smo misli u uzkrsnoj vodi;
I sada smo bieli, bieli, Aleluja!

Vi, što spoznat niste Uzkrsnulog htjeli,
I koji ste puni demonskoga zuja,
Odvalite kamen, što vam dušu tišti,
Neka brizne svietlo novo, Aleluja!

O kako je krasno, kad ti srdcem čistim
Razlije se radost — ko kad rieka buja —
Glasba zemlje nikad izrazit je ne će:
Aleluja, aleluja, aleluja!

Rajmund Kupareo O. P.

SPASOVO

I kad si na meke jastuke oblaka
Umoran od puta uzlazeći sjeo,
Naše tužne oči plavije su bile
Od plavih daljina, koje si tu sreo.

Jer čežnje su uviek daljinama slične,
I oči u daleko sve vide nam plavo,
Bez neba ni more ne bi bilo modro,
Niti srdce mirno, niti oko zdravo.

I tužni smo, Kriste, što je plavi svemir
Tako nezahvatljiv, da nam Te je skrio.
Jer sviet nije htio, da Te ima blizu,
Ti si pošo, da bi raj nam pripravio.

Ali često puta zna i nama magla
Zasjeniti oči, da Te ne vidimo,
Pa mislimo, da nas Ti ne gledaš više
I da si daleko, da Te se bojimo.

Oblaci plavi (te meke čipke neba)
Opet će Ti jednom skratiti daljinu,
Kada budeš došo, da nam mjeriš srdca
I da nas sa sobom vodiš u visinu.

Rajmund Kupareo O. P.

Razgovori s hrvatskim majkama

5. Pravo djece na dobar primjer.

Isti Isus Krist, koji je dao prvi svoj zakon za zaštitu djece, u kojem štiti prava Božja na djecu i prava djece na Boga, a u drugom zakonu za zaštitu djece štiti prava djece na našu ljubav, izdao je i treći svoj zakon za zaštitu djece, u kojem štiti djecu od zlih ljudi.

Taj treći zakon glasi: »A tko sablazni jednoga od ovih malenih, koji vjeruju u mene, bolje bi mu bilo, da mu se objesi mlinski kamen, što ga okreće magare, o vratu njegovu i da potone u dubini morskoj. Jao svietu od sablazni, ali jao onome čovjeku, po kojemu dolazi sablazan« (Mt. 18, 6—7).

Pokažite mi još koji zakon, koji bi štitio djecu kao ovaj. U tim riečima uzakonjeno je pravo djeteta na ćudorednu zaštitu njegove nevinosti i krstne milosti. Tko tu nevinost okalja zlim primjerom i poništi u dječjoj duši milost svetoga krštenja, jer ga navodi na grieh, pravi je zločinac.

Kad je ove rieči izgovorio Spasitelj, pred njegovim su očima lebdile sve nepravde i svi zločini učinjeni djeci počevši od pokolja nevine djece u Betlehemu do čedomorstva i ćudorednog kvarenja i duševnih umorstava djece u masama u dvadesetom stoljeću. Pred Njegovim očima prolazila je kao u slikopisu sva bezdušna hajka na dječju dušu, i zato je postavio ovaj strogi zaštitni i kazneni zakon kao anđela s ognjenim mačem pred ulaz u raj dječje nevinosti. Da, a koji — veli Spasitelj — sablazni ma i jednoga jedinoga od ovih malenih, koji u mene vjeruju, koji sablazni zlim primjerom, razkalašenim govorom, kletvom, psovkom, zlim knjigama i novinama, nećudorednim slikama i izlozima, predstavama i slikokazima... bolje bi mu bilo, da mu se objesi mlinski kamen o vratu njegovu i da potone u dubini morskoj. Zamislite, tko sablazni i jedno jedino diete od onih tisuća, što samo u Zagrebu idu u pučke škole, tko sablazni i jedno jedino diete od onih stotinu tisuća, koje širom naše hrvatske države pune roditeljske domove i naše seoske škole, zaslužio je, da mu se objesi mlinski

kamen o vratu njegovu i da ga se utopi u dubini morskoj. To znači, zaslužio je smrtnu kaznu. A težko svietu od sablazni, kojih imade svuda: kod kuće, na ulici, u družtvu zlih ljudi, u zlim novinama i knjigama, svuda, na svim stranama.

Iz toga strogoga zakona Isusova sliedi, da je svaki čovjek dužan djeci dati liep i dobar primjer. U prvom redu to je sveta dužnost roditelja: majke i otca, starije braće i sestara, susjeda, rođaka, učitelja i svih onih, koje djeca vide i čuju. Uzalud je svaki trud oko odgoja djece, uzalud je svaka pouka, opomena, pa i kazna, ako diete ne vidi dobroga primjera. Jer zao primjer sve će porušiti, što brižni odgoj gradi.

Pazite zato na djecu svoju kao na zjenicu oka svoga. Pazite, što pred djecom govorite, kako se pred djecom vladate. Djeca su godinama uz majku svoju. Nju gledaju i njezine rieči slušaju više nego ikoga drugoga. Njezina slika, njezin primjer, svaka njezina rieč i kretnja, njezino razpoloženje i svako njezino djelo ostavlja najdublji trag u dječjoj duši. Jednako potičite i muža svoga, da kao otac daje u svemu najbolji primjer djeci svojoj. Pred djecom ne vodite nikakove međusobne prepirke, a kamo li srdite svađe. Pazite budno i na to, kakvi su oni, s kojima se vaša djeca druže, u kakovo družtvo zalaze, što čitaju, kakove slike i predstave gledaju i t. d.

Dobar primjer je treće načelo u odgoju djece. Kadgod susretnemo u životu dobro, nepokvareno diete ili valjanog mladića ili uzornu djevojku, iz njihova vladanja možemo zaključiti, da su odgojeni i odrasli u kući, u družtvu, u školi, gdje su vidjeli samo dobre primjere i da su svuda bili zaštićeni od sablazni, t. j. od bilo kojega zločestog primjera. A obratno, zla djeca, pokvarena omladina su biedne žrtve svakovrstnog zla, koje ih je pokvarilo, jer su bila prepuštena razornom utjecaju sablažnjivih zlih primjera.

Djeca imaju pravo, da budu zaštićena od zlih ljudi. Štitite ih i čuvajte, drage majke, da ih nitko ne sablazni.

MARIJINI VITEZOVI

Pripoviest iz 13. stoljeća. — Felix Nabor.

Nastavak.

»Tvoja me hladnokrvna srdčanost vrlo raduje«, reče poglavar: »Tako sam i ja bio nekad odvažan i srdčan. Mnoga zaraslica na mome tielu sjeća me prošlih junačkih vremena. No te su borbe za mnom. Ja sada nastojim samo oko mira. Kad bude u toj zemlji svladan i posljednji poganski svećenik, kad bude Kristov Križ usađen na Baltičkome moru, zaklopit ću veselo oči i sa starcem Simeonom reći: »Sad odpuštaš slugu svojega, Gospodine, u miru, jer vidješe oči moje spasenje tvoje, što si ga pripravio pred licem sviju naroda«.

»Ne, visoki i plemeniti gospodine,« poviče Vitez Grgur naglo. »Vi ne smijete umrieti, Vi morate živjeti, te se radovati, što je sjetva prekrasno uspjela. Korov ćemo iz pšenice izčupati, njivu očistiti, da se naš Gospodin Isus i moja visoka nebeska Gospodarica imaju čemu radovati. Kao pravi vitez Križar i član uzvišenoga Reda, borit ću se za kršćanstvo i revno čuvati, što se marljivošću Reda podiglo, što je kršćanstvo dobra i uzvišena stvorilo. Na to se zaklinjem svetim Križem i svojim mačem«.

Poglavar ljubezno pogleda liepoga mladića, koji se u svetom oduševljenju odlučio čitav svoj život boriti za kršćanstvo. U njemu je opet ugledao sliku svoje mladosti i on ga od prvoga časa svim srdcem zavoli kao sina.

Već drugi dan imao je Križar priliku da upozna kakove se razpre vode među ljudima na poluotoku Hela. Oko podne izkrca se u danzižkoj luci Berata, kći posmatrača i pomorskoga stražara morske pučine iz Rixafa, i zamoli Plemenitog Eberharda, da je primi i sasluša. Molba joj je bila izpunjena.

Poglavar je primi u velikoj dvorani odmah do ulaza. Dvorana je imala liepi gotski svod te je izgledala kao crkva. Na ulazu u dvoranu stajala su dva momka, dok se Vitez Grgur smjestio pokraj poglavarova sjedala. Naslonjen o držak svoga mača gledao je pun očekivanja u velika vrata.

Kad se ona, Berata, napokon pojavila, jedva se suspregnuo, da ne zaviče od začuđenja. Toliko snage i ljepote nije on ovdje očekivao. Ponosno, uzdignute glave uđe u dvoranu Berata, kći pomorskoga stražara iz Rixafa. Bila je visoka skoro kao i mladi Marijin vitez, liepa lica i jake građe. Odielo od svjetlosive vune padalo joj je do nogu, na kojima su bile sandale od žute kože. Bokovi su bili opasani pojasom, koji je bio sav urešen kovanim srebrom; a niz leđa spuštao se smeđi plašt, pričvršćen zlatnom kopčom. Ali tu su djevojku neobičnom činile njene oči i kosa. Kao crveno izpredeno zlato padala joj je kosa niz ramena i leđa te ih preplavila poput blistave rieke, dok su se oko čela i lica savijale sitne kovrčice poput vatrenih zmijica. Pa kadgod bi naglom i ponosnom kretnjom zabacila glavu, činilo se, da joj kosa pucketa, a oko liepe glave bljeska vatreni odsjev. No još neobičnije bile su joj oči. Rekao bi, da su zelenkaste sa zlatnim obrubom, no što si ih dalje motrio, bivale su sve tamnije i zagonetnije. Motreći ovu neobičnu djevojku, mislio je mladi vitez i nehotice na tajanstvene morske vile, o kojima su u narodu kolale čudnovate priče.

Beratha, djevojka u cvietu mladosti, stupi neustrašivo pred Plemenitog Eberharda, nakloni se i počeka, da je on, kao gospodar, nagovori.

»Bog s tobom« reče poglavar. »Što te je dovelo u Danzig i u moju veliku dvoranu?«

»Nužda. Došla sam tužiti braću sa grada Osterne,« ona će jakim srditim glasom.

»Sa poluotoka Hele ne čujem ništa drugo nego samo tužbe i tužbe,« odvrati poglavar strogo. Kad će već jednom na Iztočnom moru biti mir?«

»Nikada, plemeniti viteže! Tako dugo dok Gunar i Etzel gospodare na Osterna gradu, ne će biti mira. Ne prođe dan, a da nam ne načine kakvu nepravdu.«

»Na što se danas imaš potužiti, Beratho?«

»Plemeniti gospodaru, poslušaj me. Obala Iztočnog mora podieljena je između moga otca i Osterninih sinova. Znak za brodove, što je na pješčanom prudu, jest granica. Kod njega prestaje pravo za obje stranke. Ali Gunar i Etzel ne mare za taj znak. Etzel baca svoje mreže na našoj strani, lovi u našim vodama i smijući se odnosi kući bogat plien. Jučer sam ga opet uhvatila, kako ribari na našoj strani, pa mu srdito dobacim: »Bacit ću ti veslo u glavu, ako se još jednom pokažeš na našoj strani.« Zahtievala sam, da preda plien, ali on mi se nasmija u lice i odplovi dovikujući mi porugljivo: »Dođi sama po svoj dio, crvenokosa morska mačko«. Ta me je pogrda tako razbiesnila da sam napela luk i odapela strjelicu na nj«.

Nastavit će se

PO DOMOVINI

1. KAD MAJKA MOLI. Od mnogih pisama što ih prima »Glasnik sv. Josipa«, najdraža su nam ona, u kojima progovara pobožno majčino srdce o svome djetetu. Poznata je rieč, da treba više govoriti pred Bogom o djeci, nego pred djecom o Bogu. Osobito to vriedi za ono malo djetešce, koje još ne razumije rieč, nego mu je dušica čisto i prazno polje, gdje valja marljivo sijati darove Milosti, ulivene Božje milosti. Sjeme milosti zasijano je sv. Krstom, a dobra majka dnevno zalieva to divno sjeme toplom molitvom, punom vjere, da je svaka krštena duša stan Duha Svetoga. Ono divno čuvstvo materinske ljubavi valja produhoviti molitvom, revnom molitvom. Ne samo za zdravlje djeteta, nego i za duhovne darove, potrebne dobrom kršćaninu, kakovim mora postati svako diete. Vi ste, majke, to sebi preduzele, a sada, dok je diete posve maleno, treba za taj veliki posao obaviti predradnju. To je molitva, i samo molitva. — Dakako da smijemo svi, a pogotovu majke, moliti i za vremenite darove... Pa da onda napišemo:

»Upravi Glasnika Sv. Josipa — Zagreb.

Bilo mi je diete bolestno, i ako ozdravi, obećala sam se javno zahvaliti u Glasniku sv. Josipa. I dragi sv. Josip je uslišao moju molbu i zahvaljujem mu se. I prilažem poštanskom uputnicom 100 Kuna i sliku mojeg djeteta Joze.

U Bizovcu 2. III. 1943.

Hvaljen Isus i Marija!
Luca Novoselić.«

Eto! I diete Jozo je ozdravilo te se veselo smieši svietu i Bogu, i majci svojoj. Poživio ga Bog!

2. SELO BUDROVAC U PODRAVINI (140 kuća) gradi novu crkvu Bl. Dj. Marije na nebo Uznesene. Crkva je već pod krovom, ali nema prozora, stropa, žbuke ni zgodnog oltara. Štovatelje Majke Božje molimo, da pomognu dograditi ovu crkvu. Darovi se šalju na naslov: Odbor za gradnju crkve. Budrovac p. Đurđevac (Broj čekovnog računa 33.947) ili na naslov: Kociper Antun, svećenik. Budrovac p. Đurđevac.

Za novu crkvu Majke Božje u Budrovcu darovali su domobrani: po 100 Kn: Lerenc Ivan, Janjčijer Gjuro, Muktić Gregor; 50 Kn: Jaksetković Mijo.

3. SMRT JEDNE VELIKE REDOVNICE. Iz Dubrovnika stiže nam glas o velikoj žalosti, kojom je napunila sve, koji su je poznavali, smrt Častne majke Augustine Peleć, provincijalke Službenica milosrđa. Jedna je njezina bivša učenica i gojenica održala nad otvorenim grobom vrlo izcrpljiv i čuvstven govor, u kojem je ocrtala karakter, zasluge i sav krepostni život pokojne redovnice. Pokojnica bila je redovnica po srdcu Božjem, vrlo sposobna i sviestna odgojiteljica, te umna i razborita glavarica svoje redovničke provincije. Odgojila je čitavu jednu generaciju dubrovačkih gospoja, žena i majki, koje su sve duboko ožalošćene njenom smrti. Radila je do posljednjih dana svoga života, kad se »zavila u duboku šutnju«, da se pripravi samo na polazak u vječnost. Iza ovakvoga života može ta vječnost biti samo sretna i sigurna, što mi svi ljubljenoj pokojnici od Boga molimo. Mnogim sažalnicama pridružuje se i Glasnik sv. Josipa. Pokoj vječni daruj joj Gospodine!

4 SJEMENIŠTE SS. MILOSRDNICA SV. VINKA PAULSKOGA U ZAGREBU. Godine 1945. navršit će se ravno 100 godina odkako su na poziv kardinala Haulika došle prve sestre milosrdnice u naš bieli Zagreb i otvorile ondje odmah iste godine nižu pučku djevojačku školu. Tri godine kasnije otvorile su u samostanu ss. milosrdnica i žensku učiteljsku školu. Kad su se zatim stale otvarati i izvan Zagreba pučke škole, na kojima su radile sestre milosrdnice, osjetila se nestašica potrebnih učiteljica za sva mjesta, na koja su pozivali sestre.

Da se doskoči toj potrebi, osnovao je samostan ss. milosrdnica za odgoj i naobrazbu budućih narodnih učiteljica milosrdnica »Malo sjemenište«, u koje su se primale zdrave, nadarene i pobožne djevojčice čestitih katoličkih roditelja, koje su željele postati sestre milosrdnice. »Malo sjemenište« osnovano je godine 1872. te je u ovih 70 godina svoga obstanka uzgojilo i naobrazilo stotine sestara milosrdnica, koje su tada djelovale kao učiteljice pučkih, obćih nižih srednjih, učiteljskih škola i gimnazija.

Premda su današnje prilike neobično težke za prehranu i školovanje ma samo i jednoga djeteta u gradu, a kamo li za desetke te djece, uza sve to sjemenište ss. milosrdnica i danas obstoji, dapače od godine 1939. kao dvostruki zavod naime: kao »Veliko sjemenište za učenice ženske učiteljske škole i viših razreda gimnazije« i kao »Malo sjemenište« za učenice nižih razreda gimnazije i Obće niže srednje škole, dakako sa sniženim brojem djece što je posve razumljivo. Djeca se uzdržavaju, odgajaju i školuju uz pomnožane žrtve samostana i roditelja, koji žele da im se djeca posvete Bogu.

I ove će godine samostan ss. milosrdnica primati u Veliko sjemenište djevojčice, koje budu željele da stupe onamo, ako udovolje propisanim uvjetima. Primaju se djevojčice, koje svršavaju ove školske godine IV. V. ili VI. razred gimnazije ili III. razred ženske učiteljske škole, kao i svršene učenice IV. razreda Obće niže srednje škole. Treba da su djeca čestitih katoličkih roditelja, da su zdrave, bogoljubne, uzorna vladanja i napredne u školi t. j. da su svršile razred s izvrstnim ili veoma dobrim uspjehom, te da imadu ozbiljnu volju posvetiti se Bogu u samostanu ss. milosrdnica.

U »Malo sjemenište« primat će se djevojčice, koje svršavaju ove godine izvrstnim ili veoma dobrim uspjehom IV. razred pučke škole ili I. II. i III. razred gimnazije kao i I. II. i III. razred Obće niže srednje škole, te imadu kao i one za Veliko sjemenište potrebna svojstva za buduće sestre milosrdnice. Točnije upute i uvjete za primanje i uzdržavanje djece u oba sjemeništa daje Uprava Velikoga odnosno Maloga sjemeništa ss. milosrdnica u Zagrebu, Gundulićeva ulica broj 12.

Provincijalna uprava ss. milosrdnica sv. Vinka u Zagrebu

Vlastnik: Samostan milosrdnica u Zagrebu, Frankopanska ul. 17. — Častna majka Rozalija Ugarković, vrhovna glavarica. — Urednik Dr. Josip Lončarić. — Tisak Narodne tiskare, Kaptol br. 27. — Za tiskaru odgovara: Rudolf Vedo, Kaptol br. 27.

ZAHVALNICE SV. JOSIPU

Mihaljevci: za primljene milosti	**Franjo Zaler**
Komatnica: za ozdravljenje djeteta	**Ana Sataić**
Sarajevo: što sam sretno putovala	**Pavica Supstar**
Požega: za veliku pomoć	**M. P.**
Sl. Brod: za premještenje	**Dragutin Čipić**
Zagreb: što su djeca u školi dobro prošla	**Štefanija Matić**
Maslenjača: što je kćerki ozdravila noga	**R. Š.**
Vel. Gorica: za divan niz milosti	**V. B., P. M.**
Zlatar: što sam došao do boljeg položaja u državnoj službi	**Ivan P.**
Zagreb: za veliku milost	**Gospode iz Skloništa sv. Franje**
Zagreb: za ozdravljenje	**Katica Turik**
Banja Luka: za primljene milosti	**H. Primorac**
Varažd. Toplice: za primljenu milost	**Marija Kodre**
Petrinja: za primljene milosti	**Josipa Geršić**
Hrtkovci: za primljene milosti	**Marija Kralj**
Virovitica: za primljene milosti	**Marija ud. Sekele**
St. Gradiška: za primljene milosti	**Franjević M.**
Samobor: za primljene milosti	**Sonja Medarić**
Zagreb: za primljene milosti	**Ivka Hrg**
Zagreb: za mnoge primljene milosti	**Kišak Marija**
Čaplin: za primljene milosti	**Jelena Kukić**
Šiškovci: za ozdravljenje i za mnoge druge milosti	**Kata Srdar**
Zagreb: za mnoge primljene milosti	**Emilija Blažević**
Omiš: za primljene milosti	**Danica Stanić**
Lokve: što je bila sa kćerkom očuvana od očite smrti	**Marija Klarić**
Sl. Brod: za sve primljene milosti	**Stjepan Baričević**
Vel. Bukovac: za primljene milosti	**Kata Novosel**
Vrbanja: za ozdravljenje djece i druge milosti	**Terezija Ćosić**
Zagreb: za pomoć u velikim i malim potrebama	**Tomić Petar**
Zagreb: za sretan uspjeh operacije moga muža	**Kristina Mikać**
Podr. Podgajci: za ozdravljenje	**Paner Anica**
Podr. Podgajci: za primljene milosti	**Reza Veselovac**
Zagreb: za uspjelu operaciju i ozdravljenje, kao i za drugu neku milost	**Josip Manzoni**, vieć. ban. stola u m.
Slakovci: za primljene milosti	**Eva i Martin Šakič**
Zagreb: na uslišanoj molbi nakon svršetka devetnice	**Vjekoslava Kirin**
Zagreb: za pomoć u jednoj velikoj stvari	**S. Trojana**
Jakšić: za mnoge primljene milosti	**Kovačević Ana**
Vrbanja: za uslišanu molbu	**Terezija Ćosić**
Virje: za ozdravljenje od težke bolesti, zatim za sretan povratak iz rata muža i brata	**Terezija Bezjak**
Djedina Rieka: za primljene milosti	**Franjka Buturac**
Podr. Podgajci: za ozdravljenje	**Lenka Balok**
Nuštar: za ozdravljenje ranjenog sina	**Elizabeta Krist**

JUDA NE SPAVA...

Crkva, žalostna s Isusom, na Veliki četvrtak prekorava mlake i liene vjernike riečima: »Juda ne spava!« Dok je Isus na Maslinskom brdu u borbi, smrtnoj stisci i krvi, apostoli, i oni najodličniji, spavaju. Ali Juda ne spava; on je i te kako brižan i revan, da zada Isusu i božjem djelu smrtni udarac.

Pakao i njegovi sluge oko nas neumorno i bez prestanka, ne bježeći ni pred jednom žrtvom ni zaprekom, rade na vječnoj propasti duša i rušenju kraljevstva Božjega, a mi katolici — kao da spavamo! Sve oko nas tako reći gori, a mi se ne mičemo. Duše se kvare i upropašćuju, a mi smo mirni, kao da nas se to ništa ne tiče. Takvi su često puta i inače dobro i pobožni katolici. Idu rado u crkvu, pa i u obične dane; dospiju na svaku pobožnost, često se pričušćuju, a uza sve to nemaju oka ni srca za strahovitu biedu, u kojoj se nalaze stotine i tisuće duša oko njih, za haračenja i pustošenja, kojima opasni i žilavi neprijatelj nagrđuje kraljevstvo Božje. Te bi pobožne duše sigurno zaplakale nad oskvrnjenom crkvom ili svetohraništem, a ne smeta ih ništa, što se danomice tolika živa svetohraništa duša oskvrnjuju i obeščašćuju. Rastapaju se od žara pobožnosti kod molitve-razgovora s Bogom, još više kod primanja Isusa u Sv. pričesti, a ne čuju Njegovih vapaja za izgubljenim ovcama. Njegova bolna krika za ugrabljenim i zarobljenim dušama: Žedan sam! Ne vide Njegovih gorkih suza nad ruševinama tolikih svetišta — dragocjenih duša, za koje je On svoju Krv prolio. Dao im je divno svjetlo vječnih istina, da njime osvietle oko sebe one, koji biedni sjede u tami i sjeni smrtnoj, a oni su to svjetlo metnuli pod stol; dao im je po milosti život božji, da ga razdaju oko sebe onima, koji ga nemaju, a čeznu za njim, a oni ga tjeskobno sakrivaju samo za sebe u srcu i unutar zidova; užgao im je u srcu plamen svoje ljubavi, da njome obuhvate i ražare studen i led oko sebe, a oni ga uživaju samo za sebe; dolazi im sretnicima u sv. pričesti, da Ga ponesu u sviet i dadu onima, koji su Ga izgubili, a toliko Ga trebaju, a oni Ga zatvaraju u tamnicu svoga sebičnoga srca. Da, sve su to pojave duhovne sebičnosti, zakržljale pobožnosti, strašnih manjkavosti, a sve to rađa težkim i pretežkim posljedicama za božju stvar i vječnost. Mase otpadaju od Boga, bezboštvo i poganstvo i pokvarenost preotimlju sve više mah. A sve to zato, jer katolici spavaju, nemaju smisla ni volje za apostolat! A Juda ne spava!

Svaki katolik je danas dužan da bude apostol! Paklena vatra gori na sve strane oko tebe i uništava duše, a ti ćeš prekrstiti ruke i mirno gledati ili i ne gledati! Svaki je dužan gasiti! Bog Otac daje svoga Sina za duše, Sin božji daje svega Sebe za duše, Duh Sveti stanuje u dušama, a Ti spavaš i ne mariš, dok duše propadaju! Ti ne znaš za onu Isusovu, koja se i tebe i te kako tiče: »Dječice, novu vam zapovied (čuj: zapovied!) dajem, da ljubite jedan drugoga kao što sam ja ljubio vas« — a On je ljubio nas tako, da je Sebe dao za spas naših duša. »Ljubiš li me?« pita Isus Petra. »Da, ljubim Te« odgovara Petar. A Isus: »Pasi jaganjce i ovce moje« t. j. pridobivaj mi duše! Po tom ću znati, da me ljubiš. Razumiješ li? Ako te i takve ljubavi nemaš, što ti sve drugo koristi? »Oganj sam donio s neba i što hoću nego da se zapali, da gori? — Oganj, plamen apostolata, ljubavi i žrtava za duše treba da gori, plamti, zahvati sve oko nas, sva sviet! Zato znaj, tko dušu spasi, više je učinio, nego da bi cieli sviet spasio od propasti. Spasavanje duša je više od mučeničtva. Sv. Andriji nije bilo dosta da visi na križu, već kroz dva dana, i na križu viseći, neumorno propovieda.

Težku je rieč, ali istinitu, netko rekao: »Nitko se sam neće spasiti!« Ne budeš li apostol, spasavajući druge, boj se za svoj vlastiti spas! Zato izađi iz sebe! Zbaci duhovnu sebičnost! Otvori oči i uha i srce i vidi gorke suze Isusove, čuj vapaje Krvi Njegove, požali bolno Srce Njegovo! Neka te svega potrese žalostna sudbina izgubljenih duša! Budi apostol! Život ti neka bude odsada neprestano junačko djelo apostolata za duše!

Znaj i to, da se službeni crkveni apostolat svjetovnjaka nalazi samo u Katoličkoj Akciji; da apostolat Katoličke Akcije vodi Crkva, pa je prema tome taj apostolat najuspješniji, jer vodi najboljim putevima i najboljim sredstvima k cilju. Prati ga blagoslov Božji i blagoslov Crkve. Taj apostolat već preporađa narode. Zato ne oklievaj dulje potražiti družtvo Katoličke Akcije u svojoj župi ili Nadbiskupijsku Kancelariju Katoličke Akcije (Kaptol 31). Tu ćeš dobiti upute, odgoj, naloge. Naći ćeš uzvišene ideale za sretan i plodan budući život!

Katolici, Crkva vas treba! Isus Vas treba! Duše vas trebaju! Spasite ih, iztrgnite ih iz paklene vatre! Probudite se! Juda ne spava! Pomozite da Krist pobjedi, da Krist zavlada, da se Krist proslavi u svim dušama!

PAZITE! Ovo nije ček za predplatu glasnika „Sv. Josipa"

Siromašna djeca Doma sv. Josipa i sv. Mihovila u Hrv. Leskovcu.

Dragi štovatelji svetog Josipa!

Odkako postoji dom sv. Josipa i sv. Mihovila u Hrvatskom Leskovcu, već preko 20 godina odhranilo se mnogo djece u tom domu i uviek se našlo dobrih i plemenitih duša, koje su pomogle, da djeca nikada stradala nisu. I sada je dom prenapunjen! Uboga su to sirotčad iz svih krajeva naše mile domovine. Pomozite Vi dragi štovatelji svetog Josipa! Pomozite u sadanjim prilikama prehraniti ovu sirotnu djecu! Ako možete poslati veći doprinos za gradnju novog dječjeg Doma učinit ćete veliko i plemenito djelo i spasiti još koje sirotče! — Vašom dobrotom nabavili smo i opet nešto materijala za gradnju, ali sada ne možemo dalje bez Vaše pomoći. Na zagovor svoga Hranitelja i Njegove Prečiste Majke Blažene Djevice Marije Kraljice svibnja i Kraljice Hrvata, dragi će Isus Vaše djelo milosrđa tako naplatiti kao da ste ga Njemu samome učinili! I siromašna dječica svaki dan zahvalno mole za svoje drage dobročinitelje, da se Gospodin udostoji sve koji im dobro čine nagraditi životom vječnim.

Na svakom daru toplo zahvaljuje

zahvalna uprava sirotišta

DOMA SV. JOSIPA I SV. MIHOVILA
ZA UBOGU SIROTČAD
HRVATSKI LESKOVAC

(U tu svrhu priložena je čekovna uplatnica br. 34.758)

POŠTANSKA ŠTEDIONICA U ZAGREBU

POTVRDA

Popunjava uplatnik

Iznos od ______ Kn ____ b

slovima Kuna

uplaćen je danas na ček. račun br. **34-758**

Ime vlastnika ček. računa:

DOM SV. JOSIPA I SV. MIHOVILA
za ubogu siročad, Hrvatski Leskovac

Uplatni br. po dnevniku ______

Plaćena pristojba Kn ____ b ____

Podpis službenika

Tisk. br. 106 š. „Uplatnica“

SAMO ZA DAROVE !

POŠTANSKA ŠTEDIONICA U ZAGREBU

OBAVIEST

vlastniku čekovnog računa

Popunjava uplatnik

Iznos od ______ Kn ____ b

uplatio je

Ime uplatnika

u korist ček. računa br. **34-758**

DOM SV. JOSIPA I SV. MIHOVILA
za ubogu siročad, Hrvatski Leskovac

Dne ______

POŠTANSKA ŠTEDIONICA U ZAGREBU

TEMELJNICA

za knjiženje

Popunjava uplatnik

Iznos od ______ Kn ____ b

uplatio je

na ček. rač. br. **34-758**

Dne ______

Uplatni br. po dnevniku

Ovaj dio ostaje kod Štedionice i na njemu se ne vrše priobćenja vlastniku čekovnog računa

* Prostor za priobćenja vlastniku računa *

Ovom čekovnom uplatnicom može izvršiti uplatu na blagajnama Poštanske štedionice ili njezinih podružnica ili na svim poštama u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj svaka osoba do neograničene svote i bez dokaza iztovjetnosti.

Popunjavanje uplatnice vrši sam uplatnik, i to ili rukom (samo tintom), ili tiskom ili pisaćim strojem. Potvrdu potvrđuje blagajna Poštanske štedionice ili pošta i vraća je uplatniku. Datum na uplatnici mora odgovarati danu uplate.

Potvrda je podpun dokaz izvršene uplate za račun vlastnika čekovnog računa, kad je snabdjevena uplatnim brojem, podpisom ovlaštenog službenika pošte ili Poštanske štedionice i otiskom žiga.

Nejasno popunjene, poderane, uprljane, izpravljene ili brisane čekovne uplatnice pošte ne smiju primati.

Potrage se primaju samo u roku od 3 god.

Mjeseca svibnja 1943. god. slavi se u Crkvi katoličkoj:

1. S. Filip i Jakob (mlađi), apostoli

2. N. Nedj. I. po Uzkrsu: Biela. Ev.: Isus se javlja jedanaestorici apostola (Iv. 20. 19—31). — Anastazij, b. i crkv. učitelj.

3. P. Našašće sv Križa u Jerusalemu. Juvena, biskup.

4. U. Monika, udov. — Florijan, mučenik.

5. S. Pijo V., dominikanac, zatim papa od 1566. do 1572.

6. Č. Ivan apost. i evanđ. pred Lateranskim vratima oko god. 95.

7. P. Stanislav, biskup i muč. g. 1079. — Dujam, bisk. i muč.

8. S. Ukazanje sv. Mihovila, arkanđela na brdu Gargano.

9. N. Nedj. II. po Uzkrsu: Ev.: Isus dobri pastir (Iv. 10., 11—16). — Grgur Nazijanski, bisk. i crkv. učitelj.

10. P. Antonin, dominikanac, biskup u Firenci.

11. U. Franjo de Hieronymo, sveć. D. I. — Mamerto, biskup.

12. S. Zaštita sv. Josipa. — Pankracije, dječak i muč.

13. Č. Robert Belarimin, b. i crkv. učitelj. — Servacije, biskup.

14. P. Bonifacije, muč. u Tarzu oko god. 307.

15. S. Ivan de la Salle sveć. 1719. — Izidor, ratar 1130.

16. N. Nedj. III. po Uzkrsu: Ev.: Isusov odlazak i ponovni dolazak (Iv. 16., 16—22). — Ubaldo, biskup. — Ivan Nepomuk, muč.

17. P. Paskal Baylonski, franjevac, veliki štovatelj Euharistije.

18. U. Venancije, dječak i mučenik. — Feliks, bisk. i muč.

19. S. Petar Celestin, papa 1294—1296. — Pudenciana, djev.

20. Č. Bernardin Sienski, franjevac, umro 1444.

21. P. Andrija Bobola, sveć. D. I. i muč. u Poljskoj 1657.

22. S. Kasto i Emilije, muč. — Julija djev. i muč. — Jelena, djev.

23. N. Nedj. IV. po Uzkrsu: Ev.: Isus obećaje Duha Svetoga. (Iv. 16., 5—14). — Deziderij (Željko), biskup i muč.

24. P. Magdalena Sofija Barat, redovnica umrla g. 1865.

25. U. Grgur VII. papa, 1073—1085. — Urban I. papa i muč.

26. S. Filip Neri, svećenik i osnivač oratorijanaca 1595.

27. Č. Beda Častni, benediktinac i crkv. učitelj.

28. P. Augustin, bisk. u Englezkoj. — Feliks i dr. mučenici.

29. S. Marija Magdalena de Pazi dj. i redovnica.

30. N. Nedj. V. po Uzkrsu: Ev.: Moć molitve u ime Isusovo (Iv. 16., 23—30). Feliks I. papa — Ferdinand, kralj. — Ivana od Arka.

31. P. Prostni dan. — Angela Merici, djevica.